

Júliusi imaszándék

Martinus

XVIII. ÉVFOLYAM 7. SZÁM - 2025. JÚLIUS - ÁRA: 300 FT

A Szombathelyi Egyházmegye havilapja

www.martinus.hu

Egyházmegyénk imaszándéka

Imádkozzunk a szegényekért,
rászorulókért és segítőkért!

Szent pillantással

A Magyar Kurír fotóiból nyílt tárlat
a Martinuemben

Istent dicsőítették

Ez az a nap! a Haladás Stadionban

**LEGYÉL LÁNGOLÓ SZÍVŰ PAP!
DEMETER ISTVÁN EGYHÁZMEGYÉNK ÚJ PAPJA**

Legyél lángoló szívű pap

Áldozópappá szentelték Demeter Istvánt

A nagycsütörtöki diakónusszentelés után júniusban újabb szentelési ünnepre gyűltek össze a hívek a szombathelyi Székesegyházban. Demeter István diakónust áldozópappá szentelte dr. Székely János megyéspüspök a családtagok, barátok, hívek jelenlétében 2025. június 14-én.

Szentbeszédében Jeremiás prófétára utalva Székely János kiemelte: papi életünkben nem önmagunkra építünk, nem a magunk nagy erejére, hanem a kegyelemre. Jeremiásnak azt mondja az Úr: „Ne félj, mert én veled vagyok. Erős ércfallá teslek.”

A szentleckére utalva Székely János kiemelte: Fülöp apostolhoz hasonlóan útra kell kelni a ránk bízottak felé, legyünk elérhetőek, nyitottak. Akkor tudnak megtérések történni, ha útra kelünk, megszólíthatóak vagyunk, elérhetőek vagyunk. Az evangéliumhoz kapcsolódva pedig kiemelte: kereszt nélkül nincs papi élet. Ne ijedj meg, ha jön kereszt az életedben. Jézust követed, aki hordozta a keresztjét, mert enélkül nincs termékenység, mondta Székely János, aki köszöntötte az idei évben jubiláns atyákat is, valamint István atya rokonait.

Azt kívánom, hogy legyél lángoló szívű pap, igazi, odaadott életű pap, Jézus Szíve szerinti pap, akiben öröme telik Istennek és az ő népének, zárta szentbeszédét Székely János.

A Qr-kód alatti linken megtekinthetik a papszentelésről készült felvételt egyházmegyénk Youtube csatornáján.

„Menj csak előre és nézd az örök reggelt...”

Az egyházmegye papjaival, híveivel és a Kálvária családdal közösen ünnepelte június 15-én vasmiséjét, pap-pá szentelésének 65. évfordulóját Horváth József atya a szombathelyi Székesegyházban. Egyházmegyénk Kalendárium kiadványába kértük meg József atyát, hogy újmiséis jelmondatáról ossza meg gondolatait.

Újmiséis jelmondatom kissé szokatlan volt akkor. Meg is jegyezték néhányan, hogy talán illőbb lett volna szentírás helyet választani. Általában szentírás helyeket szoktak választani az újmisések. Én egy francia konvertita, felnőtt korában megtért költő, Paul Claudel (1868-1955) Kegyelem című versének két sorát választottam, ami nagyon megérintett, és találónak éreztem erre az alkalomra:

„Menj csak előre és nézd az örök reggelt, a földet és a tengert a reggeli napfényben, mint aki az Isten trónja előtt jelenik meg.”

Claudel nem a családban bontakoztatta ki a kapcsolatát az Istennel. Igazából hitetlen fiatal volt. 1886 karácsonyán a párizsi Notre-Dame-ban egy misztikus élmény hatására megtért. Teljes nevén Paul Louis Charles Claudel drámaíró, költő, esszéíró és diplomata, a Francia Akadémia tagja.

Akkori spirituálisunk, Böck János atya esti pontáiban, ami a másnap reggeli elmélkedésnek az anyaga volt, gyakran szokta idézni a 20. század konvertitáit. Különösen nagy szeretettel idézte a francia konvertitákat, a felnőttként a katolikus hitre térő szellemi óriásokat, írókat, költőket, tudósokat... Ezek közé tartozott Paul Claudel is. A XX. századi konvertiták között általában első helyen emlegették Paul Claudel, aki költeményeiben és vallomásaiban többször beszámolt arról a „mennyei villámcsapásról”, amely 1886 karácsonyán a párizsi Notre-Dame székesegyházban a vesperás alatt érte. Ő maga írta „ott álltam a szentelvíztartó mellett, hallgattam a vesperást, és egyik pillanatról a másikra... hittem”.

A 18 éves egyetemi hallgató gyötrődő lelkében már Rimbaud „Villanások” című versgyűjteményei olvasásakor kezdett kilábalni a XIX. századi hitetlen, materialista, pozitívista világnézetből. A kegyelem hatására valahol nagyon mélyen az emberi lényében égi fény gyúlt. Az élő Isten megérintette szívét. Erről így vallott: „Íme, egyszerre Valaki lettél!” „Ó Istenem! Neveimen szólítottál...” „Uram, megtaláltalak téged; ledöntöttem bálványaimat!”¹

Mindig is nyugtalanított, hogy miért adatik meg némelyeknek, hogy szinte az „anyatejjel” szívják magukba a hitet, és észrevétlenül épül be életükbe az Istenkapcsolat. Másokat pedig életük különböző szakaszaiban és helyzeteiben érint meg a kegyelem, ismét mások pedig hol-tuk napjái - legalább is látszólag - hit nélkül élnek az életüket.

Mint kispap szívesen olvastam a felnőtt megtérők történetét. Mindig is izgatott a válasz a kérdésre: mi az Isten „munkamódszere”? Mi papok a tudásunk szerinti legjobb érvek tömegét sorakoztathatjuk fel, hogy meggyőzzünk valakit a hitről, és mind lepattannak róluk. Aztán egyszerre történik valami és megnyílik a lélek az Isten felé. Ennek a „történi valami”-nek a nyitját maga Jézus adja meg. János evangéliumának 15. fejezetében feltárta a titkot. Az mondta, hogy ő a szőlőtő, mi a szőlővesszők, aminek a végén így fogalmaz: „Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz, mert nálam nélkül semmit sem tehettek.” Ám a hozzá vezető út sem tehető meg emberi erőből, hiszen mint mondta: „senki sem jöhet hozzám, ha az Atya, aki küldött, nem vonzza őt”.

Akkor, amikor elindultam a papi életem néha rögös, néha sima útjain, ezt még egyáltalán nem értettem, de valahogy ráéreztem a lényegre.

Akkor sem, 65 évvel ezelőtt, de azóta sem hagy nyugodni, mi megy végbe a Lélek és a lélek között. Az Isten Lelke és az ember lelke között. Viaskodás? Párbeszéd? Hazaérkezés? Biztonságérzés? Titkos érintés? Valahol, valamilyen módon talán mindegyik.

Most már tudom, hogy nem az Isten akaratát kell az enyémhez igazítani kérelem-könyörgéssel, hanem nekünk kell hozzá igazodni. Ezt tette az emberré lett Isten Fia is, aki ezért vonult el a magányba, csendbe imádkozni, hogy „megtanulja” minden földi-emberi tevékenységét az Atya akaratához igazítani. Most már én sem azért imádkozom, hogy ilyen-olyan lelkipásztori elgondolásaim megvalósuljanak, hanem azért, hogy képes legyek Isten akaratához igazodva végezni a lelkipásztori munkát. Más szóval, „engednem kell”, hogy maga az Úr végezze el a munkát az én kezemmel, lábammal, fejemmel, eszemmel és szívemmel. Hogy ez tényleg így legyen, imádkozom minden reggel és este az Úrral való egység imáját.

Mint akkor is, most is 65 év után, benne vagyok az „örök reggelen”, az Isten trónja előtti lét örömeiben.

Horváth József, vasmisés áldozópap

A Qr-kód alatti linken megtekinthetik a Horváth József atya vasmiséjéről készült felvételt egyházmegyénk Youtube csatornáján.

¹ https://www.archivioradiovaticana.va/storico/2012/10/02/a_xx_sz%C3%A1zad_konvertit%C3%A1i_%E2%80%93_p_szab%C3%B3_ferenc_sorozat_a_paul_claudel/ung-626434

Nem én akartam pap lenni – ezt a hivatást én kaptam

Kiss L. Gábor atya egervári plébános, a Vasvári Kerület Esperese 25 éve pap. Ennek apropóján beszélgettünk a hivatásról, a Lazaristákról, Halász Piuszról, és arról, hogy ritka hosszú jelmondatot választott magának 25 évvel ezelőtt.

„De nemcsak ezzel, hanem még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből türelem fakad, a türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reménység. A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete.” (Róm 5, 3–5)

Ha most kellene jelmondatot választanod, akkor is ezt választanád?

Abszolút! Minden szava fontos, így egészben és nemcsak a vége, az eleje is, a szenvedés is!

Hogyan alakult a hivatásod?

Teljesen világi, pogány környezetből jövök. Hittanról szó sem lehetett. 5. osztályos koromban, az egyik történelem órán hallottam először a keresztényekről, akikről azt sem tudtam kik. Kérdezgettem a többieket, és akkor derült ki, hogy vannak hittanosok az osztálytársaim között. Elkézdett érdekelni a dolog, és édesanyám megkért egy idős templomba járó nénit, hogy vigyen el misére. Ez 1986 májusában volt. Abban a pillanatban, hogy a sekrestyében bemutatott a plébánosnak, én tudtam, hogy pap leszek!

Tehát nem volt B-terv?

Előtte volt C és D-terv is! Tanár, rendőr, ami egy gyerek szeretne lenni. De ettől a májusi időponttól csak a papság!

Ez elég nagy kegyelem!

Az, hát hogyne! Persze volt/van benne szenvedés is, de azt tudom, hogy ott éreztem, hogy én pap leszek. Nem kellett nekem dönteni, ezt eldöntötte az Úristen.

Aztán az érettségi után mégsem egyházmegyes papnak jelentkeztél, hanem a Lazaristákhoz.

Ez meg a 1991-es pápalátogatásnak köszönhető, mert a Lazaristáknál kaptam szállást Pesten. Akkor ismertem meg Páli Szent Vince történetét és igazából az vonzott, hogy együtt kell csinálni, közösségben kell csinálni, tehát nem a kolostori élet tetszett meg, hanem inkább a felfogás. Csak aztán kiderült, hogy a legfiatalabb Lazarista 80 éves, és ők ott akarták folytatni a rendszerváltás után, ahol az 50-es években abbahagyták. Ezt nem bírtam, illetve ott akkor ezt többen nem bírtuk.

2011-ben – 20 évvel később – ismét csatlakoztál hozzájuk, de végül ismét visszajöttél.

Na, akkor meg pont az ellenkezője történt, csak fiatalok voltak, szinte én voltam a legidősebb. Akkor meg valahogy ezért nem működött.

A szemináriumi évekre miként emlékszel?

Nem hiába kezdődik a jelmondatom a szenvedéssel, mert bár a hivatásomban soha nem kételkedtem – tehát 86 májusa óta – a kispapi éveimben volt nehézség elég. Tudom, hogy sokan olyan szépen tudnak mesélni ezekről az évekről, én inkább elfeledném őket. Kicsit olyan fekete bárány voltam.

Volt egy elképzelésed arról, hogy milyen kispapnak, papnak lenni, és ehhez képest voltál csalódott vagy érzed kevésbé boldognak ezt az időszakot?

Amit én elképzeltem, abból semmi sem valósult meg, illetve minden másképpen volt. A mi plébániánk forgalmas volt, a kispapoktól kezdve a gyulafehérvári érsekig mindenki megfordult ott. Tehát nagyon sok pap életét láttam heti szinten. Volt egy képem, hogy – kispap, káplán, plébános – ki hogyan él, ehhez képest alakult másképp az én életem. De egy biztos, Konkoly István megyéspüspök úrnak nagyon sokat köszönhetek, ő mindig minden körülmények között kiállt mellettem.

Az utóbbi gondolatok keserűséget ébresztenek benned, vagy inkább csak tények?

Ténymegállapítások! Nem kell ebből semmilyen szájíz csinálni. A dolgok íze nem ez!

Hanem mi a dolgok íze?

Az, hogy az Isten öröme az, amit csinállok vagy nem! Neki tetszik-e? Az a fontos! Legalábbis én Krisztusban ezt látom, hogy mindig az Atya tetszését keresi. Nem az, hogy ő mit gondol vagy érez, nem az a fontos. Hát akkor, hogy lenne fontos az, amit én érzek, vagy gondolok, vagy, hogy hány éves vagyok, vagy jubilálok?! A végén úgyis egy egész lesz! Lehet az Carlo Acutis a maga 15 évével, vagy Lisieux-i Szent Teréz a 24 évével, vagy Mozart a 35 évével, vagy Chopin a 39 évével, teljesen mindegy, egy egész lesz a vége.

Halász Piusz ciszterci szerzetes Eucharisztia című könyvének az egyik szerkesztője vagy. Hogyan talált meg a feladat és miért éreztél fontosnak, hogy részt vegyél a könyv létrejöttében?

A Vinculum közösség révén sokat találkoztam és beszélgettem Szabó Ferenc atyával, és egyszer hozott nekem egy bőröndöt, amiben Halász Piusz kéziratok voltak, és azt mondta: „na ezt rád hagyom!” Aztán kiderült, hogy nagyon sok értékes gondolat maradt kiadatlan, és ahogy olvastam, olvastuk ezeket az írásokat, egyre inkább azt éreztük, hogy ezt ki kell adni! Ma talán érvényesebbek ezek a gondolatok, mint amikor Piusz atya leírta. Egyébként az Eucharisztia csak egy része a kéziratoknak, a többi is érdemes lenne kiadni. De erre a könyvre büszke vagyok!

Említetted a Vinculum Caritatis Papi Közösséget. Ez miért fontos neked?

A közös munka miatt! Azért mert olyan papokkal imádkozunk és beszélgetünk, akiknek fontos a lelkeség! Kinek és minek van helye a szívemben? Hol tartok az Isten felé vezető úton? Ezek a kérdéseink! Pontosabban közös a kérdésünk, ezért szeretnénk segíteni egymásnak, feltenni a nagy kérdést és válaszolni is rá. Ebben támogatom a Vinculum Caritatis Papi Közösséget, a csenden és az imán keresztül. Hiszen csend és ima nélkül nem beszélhetünk lelkiségről. A közösség alapvető jellemvonása az a szándék és készség, hogy kötelekben akar „repülni” és az a képesség, hogy be akar és tud állni a sorba, mint Krisztus a Jordán partjánál. A lelkeség közös megélése az apostolok, tanítványok tapasztalatához vezet minket. Ők is „kötelekben repültek”, sőt Jézus kifejezett szándéka szerint kettessel és munkatársakkal indultak evangelizálni.

Alapvető egyházkép ez. A tagjaink természetesen megmaradnak egyházmegyei szolgálatban, ugyanakkor a Közösség hozzásegíti a szétszórtan dolgozó papokat hivatásuk tartalmás megéléséhez, paptársakat, közösséget ad. Havonta a rendszeres találkozás, évente a közös lelkigyakorlat képezi a közösségi élet gerincét. A közös imádság, tanulás és gondolkodás, megbeszélések, tapasztalatcserék által lelkipásztori működés hatékonyabbá válik. És visszakanyarodva a jelmondatom végéhez: „A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete!”

A Pünkösdben nincs mérícskélés, hogy neked ennyi kell, neked annyit adok. Nem! Túláradó, túláradó a nagylelkűsége a Szentléleknek!

Amikor jubilál egy pap, biztos vagyok benne, hogy nemcsak hátra, hanem előre is tekint. Te ráadásul nemcsak hogy 25 éve vagy pap, hanem az 50. évvedhez is értél. Mit látsz magad előtt?

Amit én magam előtt látok, az már inkább az örök felé hajlik. Tehát nem itt e világban, a látható szférában ezt-azt épülni, hanem talán úgy, ahogy Prohászka mondja: az örök élet égisze alatt szemlélni. Ezidáig sokszor gondoltam úgy, hogy mehet egy-két dolog az imádság rovására, mert az Úristen úgyis mindent a helyére tesz, most egyre inkább úgy látom, hogy inkább az imából kellett volna mindig mindent elindítani és oda visszatérni. Lehet, hogy nagyobb eredmények is lettek volna! Szóval hiába tűnik kereknek, mégis inkább csak félkész. Sőt, azt gondolom, hogy sohasem leszünk igazán készek. Ezt a hozzátartozók halálakor is tapasztaltam, hogy még mindenkinek annyi dolga lett volna, de egyszer csak befejeződik. Ez is fordítva van! Nem ezt hagyjuk itt készen, hanem azt, odaát, azt kapjuk készen! Az az örök, ez a múltadó! Sok minden fordítva van. Az is, hogy nem én akartam pap lenni!

Riporter: Pezenhófer György

Fotók: Kiss L. Gábor, Szombathelyi Egyházmegye

Hálaadás a Haladás Stadionban a szeretet és az összefogás jegyében

Teljesen megtelt a szombathelyi stadion élettel, dicsőítéssel, imával, testvéri közösséggel és Isten Lelkének jelenlétével. Az Ez az a nap! huszonötödik évfordulóját ünnepli idén, és talán soha nem volt még ennyire érezhető az egység és a szeretet ereje. Az egész stadion, a legkisebb gyermekhangtól a legmélyebb tanúságtételig egy szívvel-lélekkel dicsőített. Az éneklő sokaság tiszta hangja, a dicsőítő festés csendes szépsége, a színpadon és a lelátókon megélt pillanatok mind-mind arról tanuskodtak, hogy Isten jelen volt és munkálkodott. A rendezvény után László Viktor főszerzővel a zalaegerszegi Mária Rádió munkatársa Demeter István atya beszélgetett.

Most, hogy véget ért az est, milyen érzések vannak Önben?

Nagy hála van a szívünkben, hiszen a Haladás Stadion a hálaadás stadionjává válhatott itt Szombathelyen. Nagy öröm és megtiszteltetés számunkra, hogy ide jöhettünk Nyugat-Magyarországra, és elfoglalhattuk egy napra. A dicsőítő fővárosává vált ez a város, hiszen ekkora rendezvény nem volt mostanában Magyarországon. Abban bízunk, hogy mindaz a jó mag, amit itt el tudunk vetni az igével, a dicsőítő dalokkal, a bizonyosságokkal, és a különféle üzenetekkel az gyümölcsöt fog teremni a régióban. Merem azt mondani, hogy bízunk benne, hogy áttörés lesz a hitéletben, hogy még többen odafordulnak Jézushoz, és ilyen módon hatással lehet Szombathely a környék városaira is, vagy régiójára. Nagyon hálásak vagyunk, hogy ilyen nagy szeretettel fogadtak minket a szombathelyi testvérek. Döbbenetes felismerés volt az, hogy az országban szomjúság van, és éhség, ezért vinni kell az evangelizációt.

Bár még nagyon friss az élmény, de van olyan, amire azt mondja, hogy itt Szombathelyen élményként érte és csak erre a mai napra volt jellemző?

Én azt látom, hogy minden egyes rendezvény más és más. Itt valami olyan végtelen nyugalom és szeretet volt jelen, amit még fel kell dolgozni. Az Istennek a Szent Lelke működött, és az, hogy Ausztriából is jöttek, Szlovéniából, az még talán érthető, mert közel van. De, hogy Ausztráliából, Erdélyből, Moldovából, ezek egészen megdöbbentő dolgok. Emberek 16-18 órát buszoznak, hogy jelen legyenek a rendezvényen, ez úgy gondolom, hogy talán az idők jele is. A misében mondjuk: vegyük észre az idők jeleit. Szerintem az idők jele, ha egy stadion megtelik Istenre éhes emberekkel, és ezt itt megtapasztalhattuk. Gyönyörű város Szombathely és azt kívánjuk, legyenek hasonló megújulási mozgalmak, kapjanak életre az imádságban.

Az elmúlt 25 évnek melyek voltak a legszebb pillanatai?

Nyilván az első. Nagyon emlékezetes, ahogy elindult 2000-ben, ahol 25-30 ezer ember gyűlt össze egy felvonulásra, zenés felvonulásra, majd egy dicsőítő délutánra a Tabánba Budapesten. Aztán a Puskás Stadion 2022-ben, ahol minden jegy elfogyott. De nem lehet szinte kiemelni egy-egy alkalmat. Amit még kiemelnék, hogy Horvátországban, Isztrián kibéreltük azt az amfiteátrumot, ahol keresztényeket a hitükért megölték 2000 évvel ezelőtt. És ott együtt

imádkoztak a színpadon a horvát, a szerb dicsőítő zenekarok. Jöttek Olaszországból, Szlovéniából, Macedóniából, Montenegróból, mindenféle volt jugoszláv köztársaságból, és egy színpadon tudtak egymással szeretettel lenni, egymást átölelni. A Szentlélek ezeket a nemzetközi gyümölcsöket termi rendezvényeink által. Kiadtuk a Jézus Bibliát, amit szétosztottunk a Puskásban, mindenkinek ingyenesen, és ez által is terül az evangélium. Tehát valahol úgy indult, hogy volt egy rendezvény. De most már van online rádióink, rengeteg Spotify listánk, rengeteg zenét veszünk fel, amiket utána kiadunk, és követhetnek minket a kedves hallgatók a Youtube csatornán például, mert minden egyes rendezvényünknek a dalait felrakjuk oda. Így tulajdonképpen bárhol lehet dicsőíteni az Ez az a nap!-on révén. Nagyon sok zene van, ami a lelket felüdíti, ahogy Johann Sebastian Bach is mondja: minden zenének a végső célja, hogy Istent dicsőítse és a lelket felüdítse. Úgyhogy mi arra vagyunk elhívva, hogy sok ilyen zenés rendezvény legyen, és a mindennapokban, a hétköznapiakban, a fárasztó időben is jelen tudjunk lenni a dalainkkal a különféle platformokon.

„Döbbenetes felismerés volt az, hogy az országban szomjúság van, és éhség, ezért vinni kell az evangelizációt.”

Jövőre Szeged, ennek a munkálatai holnap kezdődnek, vagy már elkezdődtek?

Ezek már tegnap kezdődtek. Létrehoztuk a Facebook eseményt, létrehoztuk a jegytükröt, a szegedi rendezvényre már lehetett megvásárolni a jegyeket itt Szombathelyen. Várjuk a vasi és zalai embereket, de természetesen mindenki mást is egész Nyugat-Dunántúlról. Ahogy ide is eljöttek mindenhol az emberek, az Alföldről, vagy akár a Nyíregyházáról, úgy ez a környék is menjen, és bátorítsa a szegedi testvéreket. A Mi Atyánk lesz a címe a rendezvénynek. Úgy kezdődik az imádság, hogy Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, és a hangsúly ezen van, hogy szenteltessék meg a Te neved. Tehát az Isten nevének a megszenteltetését szeretnénk ott Szegeden létrehozni erre a délutánra, és bízom benne, hogy Isten vezet minket minden lépésben. És várunk mindenkit már sok-sok szeretettel.

Ez a fajta szolgálata a Szentléleknek, hogyan hat ki a közösségére, közvetlen családjára, vagy ott, ahol fiatalokat szólít meg?

Én úgy érzem, hogy a zenén keresztül könnyebb elvinni az örömhírt. Ez olyan, mint amikor egy ajándékot kap valaki: nem mindegy, hogy a karácsonyi ajándékokat csak odadobjuk, hogy itt van, vagy pedig kap egy jó csomagoló papírt.

És a zene valahol azt gondolom, hogy egy ilyen szent csomagoló papír, amin még masni is van, szalag is van. Szépen be tudjuk csomagolni az üzenetet, hiszen ezek a dalok, én vallom, hogy kétszer íródtak meg: a legnagyobb része már a mennyben megíródott, és azt vette a csápjával el valaki, aki énekes, dalszerző. És így tudnak ezek ilyen erősek lenni, hogy egészen a szívek mélyre hatolnak. És én ezt hiszem, hogy a zenén keresztül egész nagy formálódásokat hoz emberekben, és haza tudja vinni valaki ezt a dolgot. Tehát nem csak itt éli meg, hanem már ezzel is megy haza, már hallgatja. Amit kiadtunk Jézus Bibliát, abban is vannak QR kódok, amivel a fejezetekhez csatlakozó dalokat lehet elérni. És ezáltal is úgy gondoljuk, hogy a mindennapokban is ott lehet az Istennek a magasztalása velünk.

Képes evangelizáció

A Magyar Kurír fotókiállítása Szombathelyen

A Magyar Katolikus Egyház elmúlt 10 évének néhány fontosabb pillanata elevenedik meg a Martineum Felnőttképző Akadémián rendezett kiállításon, Merényi Zita és Lambert Attila képein. A Magyar Kurír munkatársainak 104 képe látható Szombathelyen. Az alkotókat a tárlat megnyitását követően kérdeztük hivatásukról, a jó fotó titkáról.

Mikor kezdtetek fényképezni?

Merényi Zita: Édesanyám egyszer kapott a munkahelyén egy fényképezőgépet. Ekkor kb. 15 éves voltam. Ezzel kezdtem el fényképezni és volt néhány jól sikerült fotó is köztük, amelyeket ki is nyomtattunk. Az érettségi körül nem tudtam eldönteni mi legyek és akkor kértem a szüleimtől egy fényképezőgépet. A Magyar Kurírhoz azután kerültem, hogy 2014 nyarán Egerszalókon találkoztam Kuzmányi Istvánnal, aki felfigyelt rám, és nem sokkal később munkát is ajánlott nekem.

Lambert Attila: Édesapámnak sok technikai eszköze volt, köztük egy fényképezőgép is. Elkértem tőle és azzal gyakoroltam. Aztán jöttek rendezvények: családi események, az unokatestvérem esküvője. Az embereknek tetszettek a képek, amiket készítettem, így egyre másra jöttek a felkérések. Egyházi eseményeket már régebb óta fotózom. Képeim jelentek meg korábban a Keresztény Életnél, illetve az Új Emberben is. Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyének készült egy könyv, amelyben a plébániákat látogattuk meg. Abba valamennyi képet én készítettem. A Magyar Kurírnál több mint 10 éve dolgozom.

Számodra mi az izgalmas a fényképezésben, ami miatt nem untad meg ennyi év elteltével sem?

Lambert Attila: Szeretem a kötetlen munkát. Minden napom más, máshová megyek, más emberekkel találkozom, más szituációkba csöppenek bele. És a fotózásban is ez van, nincsenek berögződött dolgok, mindig más van: más fények, más szituációk, gyorsan kell reagálni egy-egy helyzetre.

Portét készíteni nagyon szeretek, arcokat, embereket fotózni. De szeretem azt is, ha nagy esemény van, ahol sok ember jön össze. Ilyen volt pl. a pápalátogatás.

Mi a jó kép titka számotokra?

Merényi Zita: Ez az, amit nem lehet elmondani, ezt belülről érzi az ember. Kirajzolódik benned egy kép, amit nem biztos, hogy a szemeddel látsz. Fatimában készítettem pl. egy képet egy emberről, aki a hátizsákjában vitte a Mária szobrot. Azokat a pillanatokot, helyzeteket szeretem elkapni, ami nem megszokott, ami kicsit más.

Lambert Attila: Azt nem tudom, hogy mi az én képeim titka, de az igaz, hogy akik a Magyar Kurír honlapját rendszeresen felkeresik és a cikkeket elolvassák, közülük már többen jelezték, hogy már az első képekből megmondják, hogy az a kép Zitáé vagy az enyém. Ezek szerint megvan a saját stílusjegyük. Mitől lesz jó egy kép? Ez szubjektív, kinek mi a jó. Mondanám, hogy az első feltétel, hogy a kép éles legyen, de ez sem mindig igaz. Kell hozzá türelem, szerencse. Ha egyházi eseményről van szó, jó tudni, hogy mi fog történni, hová kell állnunk, mire lehet számítani. Sokszor megfigyeltem már, hogyha egy nagyobb egyházi rendezvényen nem csak mi egyházi fotósok vagyunk jelen, hanem pl. a Magyar Távirati Irodától is, akkor ők már tudják, hogy engem, miniket kell követniük.

Az elmúlt 10 évben melyik volt számotokra a legfelemelőbb esemény, amin részt vettetek vagy pillanat, amelyről jó kép készült?

Merényi Zita: Ha választani kell az elmúlt évek képei, eseményei közül, akkor nekem egy börtöncursillo alkalom jut eszembe. Akkor még külsőként dolgoztam a Kurírnál és megkértek, hogy fényképezek az eseményen. Hallgatva a fogvatartottakat, azt, hogy hogyan élték meg a lelki gyakorlatot, én is elkezdtem sírni. Az az esemény mély nyomot hagyott bennem. Ott készült az a kép, amelyen egy tetovált kéz fogja a keresztet.

Lambert Attila: A kedvenc képem Horváth Gyula cigány költővel készült interjúhoz kötődik. Ő egy nehéz sorsú ember, aki nagy beteg volt, amikor mentünk hozzá. Egy kis helyiségben élt, amelynek nem volt ablaka, csak egy lőrészerű nyílás, ahonnan dőlt be a fény, pont az ágya fölött. Az egész szoba viszont sötét volt. Ez az egy fénysugár olyan fényt adott a Gyulára, hogy abszolút Krisztust láttam benne, ahogy ott betegen feküdt. Eseményből a pápalátogatás jut eszembe, abból is az ifjúsággal való találkozása a Papp László Arenában és persze a másnapi szentmise a Kossuth téren. Az is felemelő érzés volt.

XXIII. JÁNOS PÁPA: EGY LÉLEK NAPLÓJA

Szent XXIII. János pápa (1881–1963) Angelo Roncalli néven született Olaszországban, a Bergamo melletti Sotto Il Montéban, népes paraszti családban. Mindössze öt évig, 1958–1963 között volt Krisztus földi helytartója, de ez a rövid idő is elegendőnek bizonyult számára, hogy felismerve az idők jeleit, elindítsa az Egyház megújulását. Nevéhez fűződik a II. Vatikáni Zsinat összehívása (1962–1965).

Az Ecclesia Szövetkezet által megjelentetett kötet alapjául két mű szolgált: az egyik az azonos című könyv, amely 1972-ben jelent meg az Ecclesia Kiadónál. A másik az újvidéki Agapé által 1991-ben kiadott, XXIII. János pápa című minimonográfia, amelyet Török József jegyez.

A XXIII. János pápa – Egy lélek naplója című kötet a korábbi kiadás második, bővített változata. A lelki naplót Dr. Horváth Lajos fordította. A könyv feljegyzéseket, elmélgedéseket tartalmaz, amelyeket Angelo Roncalli magányában vagy lelkigyakorlatok alkalmával írt le 1895-től, vagyis tizennégy éves korától, egészen 1962-ig. Érzéseinek, gondolatainak lejegyzését csak 1963. június 3-án bekövetkezett halála előtt néhány hónappal hagyta abba. Majdnem hetven évet ölel fel a napló, vagyis gyakorlatilag János pápa egész életét.

„Mindig Isten akaratát kerestem” – ez a gondolat fordul elő legtöbbször feljegyzéseiben. Püspöki jelmondatának is ez az alapzata: „Oboedientia et pax!” – Engedelmesség és béke. Ez a két szó jelenti egész életének, papi, főpapi, krisztusi szolgálatának titkát és nagyságát. A napló tanúsága szerint Angelo Roncalli már egészen fiatalkorától kezdve törekedett a lelki tökéletességre. A serdülőkre, kamaszokra – különösen napjainkban, az influenzaszerek korában – jellemző az önteltség, a bizonyosság, hogy mindent jobban tudnak másoknál. A tizennégy éves Angelo Roncalli viszont így ír: „Tartsuk mindig szem előtt az alázatosságot. Gondoljuk csak meg, hogy rothadásra szánt testben élünk, s tudatlanság és bűnök uralják lelkünket. S ha van is valami érték bennünk, amit a természet, az élet, vagy Isten kegyelméből kaptunk, csak alamizsna és Isten ajándéka. Éppen ezért az öndicséret legyen távol tőlünk, és sohase kívánjuk, hogy felebarátainknál többre vagy velük egyenlő értékűnek tartsanak bennünket.” Egy évvel később azt jegyzi fel, hogy állandóan gyakorolja magát az önmegtágadásban, főképpen önszeretetét igyekszik legyőzni. Érzí, hogy Krisztus segítsége nélkül nem tudja ezt megvalósítani, ezért nem nyugszik, amíg el nem jut az Oltáriszentség „nagy szeretetére és tiszteletére. Életem központi helyét ez a szentség foglalja el, s ha Isten megsegít, mint pap is így akarok élni”.

Frissen felszentelt papként, 1904 augusztusában azon elmélgedik, hogy mivel a „Jóisten” szereti, „nagyon” a szívébe kell vésnie: „semmiféle tettemet nem végezhetem hiúságból. Teljesen haszontalan dolog erről még ábrándozni is. Szolga vagyok. Még mozogni sem tudnék az Isten akaratánál. A Jóisten ismeri talentumaimat, és tudja azt is, hogy mit tudok, vagy mit nem tudok tenni dicsőségének előmozdításán az Egyház javára és lelkem üdvösségére. Ha valóban nagy és jó pap akarok lenni, akkor nekem is minden kötődéstől meg kell szabadítani és ki kell üresíteni magamat, mint Jézus tett a kereszten, és életem minden eseményét s elöljáróim minden döntését hívó lélekkel kell fogadnom”.

1930-ban már püspökként tűnődik el Szalézi Szent Ferenc egyik szép hasonlatán: „Madár vagyok, amelyik tüskés bokorban énekel.” A főpásztor Roncalli magára alkalmazza ezt a tanítást: „Tehát keveset kell beszélnem arról, ami bennem szenvedek. Nagy tapintattal és megértéssel kell kezelnem az embereket és körülményeiket. Arra törekszem, hogy azokért is imádkozzam, akik nekem szenvedést okoztak. S aztán mindenben nagy jószágot és határtalan türelmet kell tanúsítanom...”

A pápaválasztását megelőző esztendőben, velencei pátriárkaként számvetést készít az életéről, s leszögezi: „Szerény és hosszú életem az egyszerűség és tisztaság jele alatt folyt le, mint a legombolyított orsó. Minden nagyobb megerőltetés nélkül állítom és elismerem, hogy senki vagyok és semmit sem érek. Az Úristen akarta, hogy szegény emberként szülessek, és az ő gondolata volt minden, ami velem történt. Én mindent ráhagytam.” Minden reményét Jézus Krisztusba veti, „aki papjává és szolgájává választott ki”. Megbocsátotta „számtalan” bűnét, „s most is ő tart életben, erőben és egészségben”. 1961-ben, már katolikus egyházfőként az alázatosság és mindenkire kiterjedő szeretet fontosságáról elmélgedik, s leszögezi: „A pápának az egész Egyház, a püspökök pedig az egyházmegyéje felé megnyilvánuló fenséges, szent és isteni feladata abban áll, hogy hirdesse az evangéliumot, vezesse az embereket az örök élet felé.” A katolikus egyházfőnek minden korban, de „napjainkban különösen a jószág balzsamát kell öntenie az emberiség sebeire”.

XXIII. János pápaként is „feltétlenül” ráhagyatkozik Istenre, és „tökéletes nyugalommal” tekint a jövőre. „Alapvető szabály minden pápa magatartása számára, hogy elégedjek meg mindig a jelen helyzetével, és ne aggódjak a jövő felől. A jövőt az Úrtól várja anélkül, hogy emberi számításokkal akarna gondoskodni róla. Ugyanakkor őrizkedjek attól, hogy bárkinek biztonságos és meggondolatlan módon beszéljen róla.”

A kötetben Török József fent említett minimonográfiájában a Kr. u. 5. században élt Malakiás prófétát idézi: „Pásztor és hajós.” Szerinte mindkettő igaz XXIII. Jánosra: „A hajós kifejezés jól illett rá, mert Velencéből jött. De Szent X. Piusz is onnan emelkedett a pápai trónra – és nála mást emel ki a prófécia! Sokak értelmezése szerint a hajós azt jelzi, hogy a II. Vatikáni Zsinat egybehívásával az Egyház hajóját új vizekre kormányozta. A zsinat lelkipásztori irányultságával pedig igazi, pásztori mivoltáról adott tanúbizonyságot.”

A lelki naplóhoz Don Loris Capovilla érsek, XXIII. János titkára írt ajánlást, emlékeztetve, hogy a „Jó pápa” utolsó napjain, majd halálakor meglepő események történtek. „Az öröm és remény motívumait merítheti belőlük az emberiség. Sok családba ismét visszatért a békesség. Sok kétségbeesett beteg türelmesen nyugodott meg sorsában. Lázadó gyermekek engedelmesek lettek. Fiatal házasságok megérintett a gyermekek kedvessége, és így szóltak egymáshoz: helyesen kell szeretnünk egymást. Szegénysége hatott a közvéleményre is, és sok szegény embert vigasztalt meg. Nagyon sok tékozló fiú szerette volna őt iszonyatos fájdalmában megvigasztalni. Betegágya körül tolongtak, és gyermekkori imákat mondogatták újra. Sokan járultak szentségekhez is.” Capovilla érsek szerint XXIII. János lelki naplója „azt a lelket tárja fel nekünk, akinek sikerült kapcsolatot teremtenie az idők lelkéhez is, és aki olyan mély, őszinte és átgondolt mozgalmat hagyott maga után, hogy ennek okát még ma sem tudjuk megmagyarázni”.

Bodnár Dániel/Magyar Kurír

A kiadvány megvásárolható a Martinus Könyvesboltban, illetve megrendelhető a webáruházban: www.martinuskiado.hu

| KIÁLLÍTÁS

Egy nagyműveltségű főpap emlékére

Megnyílt a Herzan-kiállítás Szombathelyen

A Szombathelyi Egyházmegye második püspöke, gróf Herzan Ferenc emlékére nyílt kiállítás születésének 290. évfordulóján. Június 10-én nyitotta meg a tárlatot dr. Székely János megyéspüspök. A kiállításon a püspökről készült portrék, kinevezésének oklevelei, értékes könyvgyűjteményéből pedig Bibliák, orvosi, egyháztörténeti kötetek, de még jóslással (jóslatokkal/Sibvllák jóslataival) foglalkozó könyvek is helyet kaptak.

Székely János megyéspüspök köszöntőjében felidézte Herzan Ferenc papi karrierjét, majd két dologra hívta fel a figyelmet. Az egyik, hogy napjainkban már nem kell olyan közvetlen világi befolyástól tartania az Egyháznak, mint Herzan idején. Illetve, hogy az evangéliumnak, a kereszténységnek kultúrát, művészetet, tudományokat megtermékenyítő hatása van. Ennek eredménye a számtalan művészeti alkotás, könyvek, amelyeket Herzan is gyűjtött. Kb. 5000 kötetes könyvtárat hagyott az egyházmegyére, illetve rokonaira számos értékes festményt.

Hosszas betegség után, 1804. június 2-án Bécsben halt meg. Utolsó kívánsága szerint hazahozták Szombathelyre, és a Székesegyház kriptájában temették el.

A kiállítások a csütörtöki és pénteki napokon a 9, 11, 13 és 15 órákor kezdődő tárlatvezetések alkalmával megtekinthetőek.

2025. AUGUSZTUS 1-JÉTŐL HATÁLYOS SZEMÉLYI ÉS TERÜLETI VÁLTOZÁSOK EGYHÁZMEGYÉNKBEN

TERÜLETI ÁTRENDÉZÉS

- A Tömördi Filiát a Salköveskúti Plébániához, a Kőszegpatyi Filiát pedig a Vasasszonyfai Plébániához csatolom.

PLÉBÁNOSI KINEVEZÉS

- Vigh Balázs atyát felmentem kápláni beosztása alól, és kinevezem a Bagodi Plébánia plébánosává. A Kőszegi Plébánia lelkipásztori ellátásában a verbita atyák fognak segíteni.
- Farkas László bagodi plébánost a Vasszécsenyi Plébániára helyezem plébánosi minőségben.
- Böjti Balázs vasszécsenyi plébános a Letenyi Plébánia plébánosa lesz.
- Orsos Zoltán letenyi plébánost a Gersekaráti Plébánia plébánosává nevezem ki.
- Andor Zoltán atyát a Gersekaráti Plébániáról az Egervári Plébániára küldöm plébánosi minőségben.
- Kiss L. Gábor atyát felmentem egervári plébánosi megbízatása alól, és plébánusként az Őriszentpéteri Plébániára helyezem.
- Dóka Ferenc őriszentpéteri plébános a Salköveskúti Plébánia plébánosa lesz.
- Vas Csaba atyát tartós betegszabadságra küldöm.

KÁPLÁNI, ISKOLALELKÉSZI ÉS EGYÉB KINEVEZÉSEK

- Demeter István újmisési atyát a zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébániára küldöm kápláni minőségben, egyben megbízom, hogy kiegészítőként segítse a zalaegerszegi Szent Mária Magdolna Plébánia lelkipásztori ellátását.
- Rácz Ágoston római ösztöndíjas atya a zalaegerszegi Szent Mária Magdolna Plébánia káplánja lesz, doktori disszertációjának befejezése mellett.
- Fliszár Károly atya kiegészítő lelkészként a zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve Plébániára kerül.
- Császár István atya spirituális minőségben további két évre a Győri Szeminárium épületében létrehozott kollégium vezetője lesz.
- Járfás Ádám székesegyházi káplán a Derkovits lakótelepi újonnan átvett és egyházmegyei fenntartásba került oktatási intézmény iskolalelkésze lesz, eddigi megbízatásai megtartása mellett.
- Óra Krisztián sárvári plébános-helyettes a Váton újonnan átvett iskola, és az elmúlt évben alapított óvoda lelkészévé nevezem ki, egyben őt és a Sárvári Plébánia lelkipásztorait megbízom az érintett egyházközség lelkipásztori ellátásával.
- A körmendi Boldog Batthyány László Katolikus Iskola újabb tagintézménnyel bővül a Gersekaráti Általános Iskola átvételével, amelynek iskolalelkésze Kiss László körmendi plébános lesz.
- P. Tran Si Nghy Ferenc SDB atya káplánként érkezik a szombathelyi Szent Kvirin plébániára, egyúttal elköszönünk Puthukulathil Sabu Joseph káplán atyától.
- Hancz G. Tamás premontrei atya Csornára kerül, helyére Boldvai M. Bertalan O.Praem érkezik Szombathelyre aki a Székesegyházi Főplébánián vállal kiegészítő szolgálatot.
- Csupor Márton diakónus a Székesegyházi Főplébániára, Fábíán András Barna diakónus pedig a sárvári Szent László plébániára kerül pasztorális gyakorlatra.

Dr. Székely János megyéspüspök

Kórházlelkészek elérhetőségei:

Szombathely - Bodorkós Imre
+36 30 619 5474

Zalaegerszeg - Horváth István Sándor
+36 30 211 9359

Martinus
www.martinus.hu
a Szombathelyi Egyházmegye havilapja

Főszerkesztő: Molnár Péter • **Szerkesztők:** Fábíán Tamás, Hajdu-Nagy Dóra, Hoós Norbert Sándorné, Dr. Kürnyek Róbert, Molnár Péter, Rónainé Magyar Krisztina
Kiadó: Martinus Könyv-és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3.)
Telefon: 94/513-191 • **E-mail:** info@martinuskiado.hu • **Internet:** www.martinuskiado.hu
Felelős kiadó: Dr. Perger Gyula
Nyomdai kivitelezés: Yeloprint Kft. • **ISSN 2060-145X**
Az újságban megtalálható cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.